

Vi mødes i Korpslejr!

35.
ÅRGANG

NR. 4

Maj 1951

SPEJDERNES MAGASIN

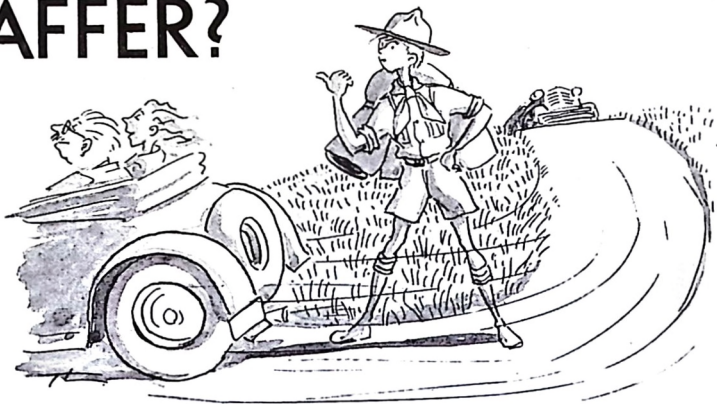
ER DU BLAFFER?

Sommerens ture står nu for døren, og selv om de fleste af os mødes i korpslejren, så er ferien jo lang, og der vil være rig lejlighed for Jer til at tage ud på vandreture enkeltvis eller i mindre skarer, og jeg håber, at mange af Jer vil benytte en del af jeres ferie til at vandre rundt i vort eget land for at lære det rigtigt at kende eller til at aflægge besøg i vore nabolande. Der findes ingen erstatning for en rigtig vandretur. Den giver Jer — som ingen anden spejdertur — lejlighed til at lære landet og befolkningen at kende. Men det skal være en rigtig vandretur.

I skal væk fra hovedvejenes endeløse asfalter og ud på de små sandede hedeveje, eller I skal ud på Østjyllands krogede og bakkede smalle veje, hvor hver eneste drejning rummer nye muligheder og hver eneste bakketop åbner for nye udsigter. I skal snakke med befolkningen. Lære at kende de former, hvorunder de lever deres liv. For selvom Danmark er et forholdsvis lille land, så er livsvilkårene mellem et jydsk hede hjem og et købstadshjem meget forskellige.

Og det drejer sig slet ikke om at se hele Danmark på een sommer. Ej heller drejer det sig om at komme hjem og prale med, at så og så mange hundrede af kilometre har vi »vandrete«. For I kan være sikre på, at den, der har »vandrete« gennem hele Europa på en sommer, intet har oplevet og i virkeligheden intet har set.

Han har blaffet. Og det vil kort og godt sige, at han har levet på »nase«. Han har nasset sig med bilister. Måske har han knebet sig en

Tegning: Thora Lund

plads i en bil, hvor venlige mennesker ikke har syntes at kunne være bekendt at sige nej, men indrømmet ham lidt af den i forvejen knap tilmålte plads, som såmænd nok har været rigeligt optaget i forvejen.

Han har taget noget af deres ferieglæde. Han har delvis tvunget dem til at konversere sig, og de har sandsynligvis været yderst lettede, når han kunne bekvemme sig til at stå af.

Eller han er måske kommet op at køre med en lastbil og har siddet et par hundrede kilometer eller så under en presenning og intet set af det land, han er kørt igennem. Han er sandsynligvis kørt lige forbi de eventyr, der lå og ventede på ham. Han er kort og godt blevet snydt.

Vi kan vist godt blive enige om, at blaffet har taget overhånd. Det, der i sin oprindelse var en del af »landevejens ridderlighed«, og som gav sig udslag i venlige menneskers hjælpsomhed overfor vandreren, når han var blevet overfaldet af dårligt vejr eller havde været udsat for et mindre uheld, udnyttes nu af dovne og ugidelige unge mennesker til at ødelægge andre menneskers ferie.

Nu vil I måske sige, at det er frivilligt om, man vil tage nogen med op at køre eller ej, og det er det for så vidt også, men når jeg ser den påtrængenhed som blafferne bruger navnlig på færges, ved grænseovergangene, ved benzinstationer og lignende steder, så har jeg nu næsten indtrykket af, at blafferne betragter det, som en ret de har. Nu kører jeg selv meget på lande-

vejen, og jeg har flere gange været ude for, at en blaffer er sprunget lige ud foran bilen, når jeg er kommet kørende, for at tvinge mig til at standse, og det har ikke altid været blafferens skyld, når en ulykke er blevet undgået.

Men vil I videre omkring end det er muligt at komme til fods, så har vi jo stadig vor gode ven cyklen. Med den er det muligt at nå forholdsvis langt omkring, og det er stadigvæk muligt at gøre ophold og afstikkere på de steder, hvor det passer Jer. I er uafhængige! I er frie!

Cyklen kombinerer i høj grad ønsket om at komme langt væk, og ønsket om at opleve noget undervejs.

Jeg har selv tilbragt nogle af mine bedste ferier på cyklen. En gang da jeg var så heldig at have lang ferie, cyklede jeg med to kammerater 1500 km gennem Tyskland, og hvad vi så og oplevede på den tur, oplever vi vel aldrig nogensinde mere.

Og så er cyklen et billigt transportmiddel, som vi ovenikøbet alle har i forvejen.

Jeg er overbevist om, at har I først prøvet enten at vandre eller at cykle, så vil I aldrig forfalde til blaffet. For det første er det en dårlig form for rejse, fordi I intet oplever, og for det andet er det uværdigt for en spejder at ligge andre til last.

Lad de, der ikke er klogere, blaffe, men lad os vise dem, at man blandt andet kan kende en spejder på, at han ikke blaffer.

Johan

Jamboreen i Østrig

Lederen af Det Danske Spejderkorps' hold
skriver til jamboree-deltagerne

Selvom korpslejren for de fleste i vort korps er den spejderbegivenhed, som man ser hen til som sommerens eventyr, er der dog en anden spejderbegivenhed af format, som godt et par hundrede spejdere ser hen til, og som sætter deres fantasi i bevægelse og får dem til at drømme om vældige bjerge med sne på toppen — om dybe slugter — og ikke mindst om suset af 15 000 drengestemmer fra alverdens lande.

Det er de få heldige spejdere, der af divisionerne er anerkendt som deltagere i den 7. verdensjamboree ved Bad Ischel i Østrig. Fra vort korps må der som bekendt deltage 250 mand, incl. førere, og det er vel kun en mand fra hver 4. trop.

At opleve en jamboree er jo en særegen følelse. Der er noget betagende i dette at se drenge fra de fleste lande i verden mødes i disse fælleslejr — mødes i kammeratskab, der har en særlig karakter, fordi vi har en fælles lov og et fælles løfte — en skare af alverdens ungdom, der sætter det at hjælpe som et mål og altid har stået i første linie med en fremadstrakt hånd over landegrænserne.

Greålejrens lejravis

udskriver stor

kunstnerkonkurrence

Også andre end de faste medarbejdere ved lejravisen »Grenaa Falken« kan få deres tegninger og fotografier at se på tryk, idet lejravisen udskriver en

stor kunstnerkonkurrence

hvor enhver lejrdelejer, der kan skrive — digte — tegne — fotografere — eller servere en god vittighed kan boltre sig i bladets spalter og derved deltage i den kunstneriske dyst om to flotte præmier

Spejdernes Magasin vil senere bringe alle oplysninger om denne konkurrences mange morsomme muligheder.

Du kan godt begynde at pusle med ideerne, nu da der er forår og inspiration i luften.

Lad os være enige om, at vi, der skal repræsentere Det Danske Spejderkorps i Østrig alle drager af sted med den beslutning, at gøre vort yderste for at hævde land og korps på en god måde.

Sådan en ting som uniforms-spørgsmålet er det sikkert overflødig at berøre for jamboreedeltagerne. Den er naturligvis tip-top, så selv den mest nærgående dommer i »patruljepræg« ved en divisionsturnering ikke vil være i stand til at »sætte en finger«.

Jamboreemærket

Bagagen — helt udbygget i posesystem, der skaber god orden i rygsækken — smukt pakket uden skæmmende sejl garn.

Lejrorden! — Jeg mindes i denne forbindelse en lille passus i lejravisen i Moisson fra sidste jamboree. Der stod en opfordring til hele lejren om at besøge den danske lejr, hvis man ville se en velindrettet og velholdt lejrplads. Det var rart, hvis der kunne siges noget tilsvarende om vor lejr i Østrig.

Vor spejderchef har formet et godt slagord om det med at have lejrorden: Man skal holde orden — ikke gøre orden. Kan det siges bedre, eller mere rammende?

Også den danske præcision er velkendt, og der er gode traditioner at hævde.

Efter billeder at dømme får lejren en enestående smuk beliggen-

hed på en stor flad slette (en tidligere golfbane) omgivet af vældige bjerge, hvis toppe er dækket af evig sne. For os slettebeboere vil alene turen derved være en oplevelse i sig selv.

Der plejer i hver jamboree at rase en mærkebytningsfeber de første par dage. Derfor synes jeg, at det er rigtigt at fortælle jer, at det er klogt at forsyne sig lidt med civileblemer — trospåbånd, brugte danske frimærker, mønter og andre bytteobjekter.

Endelig vil jeg opfordre hver enkelt jamboreedeltager til at føre dagbog. Det lyder så kedeligt, men den vil være jer til stor nytte senere, f. eks. når I ved kommende tropsmøder skal berette om jeres færd. Den må gerne være kortfattet — skrevet i telegramstil; men prøv her at fæste nogle af jeres indtryk.

— Og så glæder jeg mig til at møde alle jer ukendte spejdere rundt om fra hele vort korps — se jer formeret i korpsets jamboreehold i broderligt kammeratskab med vore grønne frænder, KFUM spejderne.

Vi drager alle af sted med fælles vilje til at vise de danske farver i et godt samarbejde. Vel mødt i Padborg og dagene derefter!

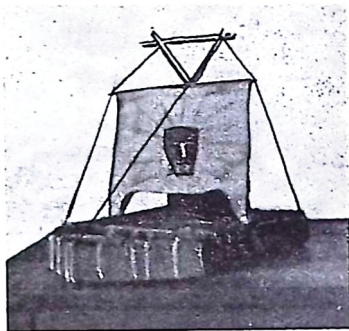
Vagn Lundby

Jokke's

private natøvelse gik fint, selvom de andre vandt. Nu er han spændt på, hvilke »godter« Sylvest Jensen kaster ned til ham under korpslejrens natøvelse.

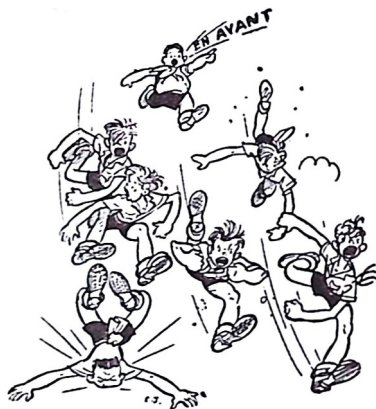
BYG EN KON-TIKI FLADE!

Da jeg havde læst bogen om Kon-Tiki, fik jeg selv lyst til at prøve, hvordan man byggede en sådan flåde. Som sagt så gjort. Jeg tog 9 stykker træ, lidt tykkere end et kasteskaf, hvoraf det længste var på ca. 50 cm og det korteste på 35. Disse stammer blev brugt som grundlag, og ovenpå dem blev der på tværs og med regelmæssige mellemrum, surret 7 tyndere stokke, der dannede underlag for de flettede måtter, som gjorde det ud for gulvet. På det rejstes masten og en hytte, og bagest på flåden blev en stor styreåre surret fast.

Det gav en god øvelse i besøringer, så det var rigelig umagen værd.

Nikolaj Pedersen
skovmand i I. Langesø trop.

Nyt fra den vide spejderverden

OVERSVØMMELSE

450 spejdere fra byen Winnipeg i Canada trådte fornylig hjælpende til under en stor oversvømmelse, de fyldte sandsække, byggede og efterkontrollerede diger, hjalp folk med at flytte fra de truede egne og bragte mad til alle de mennesker, der hjalp under den store katastrofe.

2500 GRÆSKE SPEJDERE

samt en del udenlandske spejdere har sidste sommer ligget i lejr ca. 25 km nord for Athen. En af dagene var der en patruljekonkurrence under hvilken man bl. a. skulle søge at finde den spejder i lejren, der vejede mest. En anden dag skulle patruljerne lave et eller andet af de materialer, de kunne finde i og omkring lejrpladsen. Der blev f. eks. fremstillet en dukkestue, en bil en miniature, en storkerede med »størke« og et spejderhovede hugget ud i marmor.

TRÆPLANTNING

I Indien har man lavet en kampagne for at få plantet flere træer i de træfattige egne. Også de indiske spejdere tog del i denne opgave. I Bombay plantede spejdere 7000 træer og i Delhi var 800 spejdere i gang med at plante.

VIL DU KORRESPONDERE MED EN UDENLANDSK SPEJDER?

En argentinsk søspejder på 17 år vil gerne korrespondere med en dansk spejder. Korrespondancen kan foregå på engelsk. 18 engelske spejdere i alderen fra 14 til 18 år vil ligeledes gerne i forbindelse med danske spejdere. Også her skal korrespondancen foregå på engelsk.

Hvis du har lyst til at skrive med en af disse spejdere, kan du skrive til Danske Spejders Fællesudvalg, postbox 44, København K.

NYE SPEJDERLANDE

Spejderne i Bolivia (se kortet over Sydamerika) og i Tyrkiet er nu blevet internationalt anerkendte. Spejderchefen i Bolivia hedder Raoul A. Teran, i Tyrkiet Mehmet Arkan. I Tyrkiet er der nu ca. 15.000 spejdere.

BESØG HOS PRÆSIDENT TRUMANN

I anledning af at spejderbevægelsen i USA kunne fejre 41 års fødselsdag aflagde 12 spejdere og en fører visit hos præsident Truman og medbragte en hilsen fra alle spejdere i USA.

Amerikanske spejdere besøger præsident Trumann.

7. BREV FRA LEJRCHIEFEN

Kære spejderkammerater!

Inden dette nummer af »Spejdes Magasin« når ud til jer, er det store *kærrerestafetløb* Helsingør-Grenaa sikkert i fuld sving, og det vil blive mere end spændende at få fat i resultaterne. Hvem får den bedste løbetid — og teltet? Vil holdene bruge mere end gennemsnitligt 24 minutter til hvert fire-kilometers-træk, således som teoretisk beregnet? Må borgmesteren i Grenaa være oppe til midnat søndag den 6. maj for at modtage kærren foran Grenaa rådhus, eller skal han måske vækkes ved solopgang om mandagen? Jeg håber, ankomsten til Grenaa sker hen på eftermiddagen om søndagen, men den gæve borgmester er klar til modtagelsen alle døgnets timer!

Bøltepladen, der kan erhverves af spejdere, der på en eller anden måde har medvirket i kærrerløbet.

Den danske marine svigtede os ikke! Der ligger sejlkære krigsfartøjer i Korsør og Fåborg havne, og søspejderne står rede til at køre Grenaa-kærrer ombord. Nu får vi se, om den lille jyske trop, der i uger har trænet med købmandens trækvogn henad de toppede brosten, vil blive placeret i toppen, eller om det bliver den Københavner-trop, der fra første dag gik i skarp træning med den nye kærrer henad den snefyldte strandvej. Sikker er det, at der vil blive afsluttet mange væddemål på sekunder om den fineste tid på en fire kilometer strækning mellem Hamlets by og korpslejrbym!

Som I ser på kortet over lejren, bliver der et stort lejrort midt i det hele. Her findes de forskellige administrationsstæde: post, bank, information osv. og en del salgsboder, der skræner stærkt nedad mod torvet og flankeres af to store bål. Det er herfra, lejrbaalslederen, chefen for de katolske spejdere i København, *Henning Valeur Fausbøll* as-

sisteret af tropsfører *Viggo Mørch* fra Fredericia, skal dirigere de 3 store lejrbaal. Det er på lejrscenen, at I skal optræde med jeres lejrbaalsunderholdning og sang og få den sunde latter til at runge, så det kan høres langt ind til Grenaa by. Med andre ord — for første gang får vi lejrbaalet midt i den hvide teltby. Det bliver spændende at se, hvordan det vil gå!

Medens vi er ved lejrbaalspørgsmålet, så må I vide, at det er efter nøjere overvejelser, at vi kun laver 3 store fælles lejrbaal. Det er for at give patruljer, troppe, divisioner, landsdele osv. lejlighed til selv at finde sammen og arrangere improviserede små eller store lejrbaal, kammeratskabsbål, hvor de søger sammen, der har lyst til samværet — og eventuelt laver små jumbo-bål med repræsentanter for alle de udenlandske hold, hvad ved jeg — for det er jer, der skal bestemme det!

Spejderdigteren *Åge Hansen*, divisionschef i Århus, har lige meddelt mig, at af de 22 Århus-tropper deltager 20 i korpslejren, og at divisionsen møder med 89 skotske spejdere — skørter og sækkæpiber! — samt med en norsk og en syd-slesvigsk gæstetrop. Nå ja, vi venter os jo også noget særligt af den division, der blev nummer 1 i Ermelunden i 1946.

Desværre må vi opgive B.-P.-samlingen, for englænderne tør ikke udlåne de uerstattelige minder om verdensspejderchefen, og det er der ikke noget at sige til; så vil I se dem, kommer I til at tage til London.

Kongen og Dronningen har glædet os ved at meddele, at vi den 6. juli kan vente besøg i lejren. Glæd jer, drenge, for dette første møde mellem Kongeparret og Det danske Spejderkorps skal formes som en klingende fanfare af fest og glæde, hvor hver enkelt dreng i lejren skal medvirke.

Jeg kunne godt fortælle jer en hel masse endnu om korpslejren til sommer, men ikke mere denne gang, udover ønsket om, at I i dagene, der kommer, vil dygtiggøre jer i lejrspørgsmålene, således at I kan vise de mange besøgende i lejren en høj lejrstandard, vort korps værdig.

Med spejderhilsen

Jens Hvass.

SØSPEJDERLEJREN

Kære søgut!

Disse begreber er efterhånden blevet banket fast i alle spejders bevidsthed med syvtommersøm — og ikke mindst for søspejderne er der her en enestående lejlighed til at komme sammen med søspejderkammerater fra alle egne af landet, komme til at udkæmpe drabelige dystre med disse om, hvem der skal hjemføre sejrens pris, for det er naturligvis ikke blot en land-spejderlejr vi vil have dig med til — der er f. eks. hele tre søspejderdage i lejrperioden: en med eskadresejls — og det bliver vel nok en ordentlig eskadre, vi kan mønstre, hvis i allesammen kommer til Grenå med jeres fartøjer, det vil blive en hel lille armada på omkring 40 søspejderfartøjer — tænk dig at få lejlighed til at være med her. Det er jo ikke noget, der sker hvert år, at vi sådan kan samle næsten alle landets søspejdere. Og ikke nok med eskadresejls: sikken en kapsejls der vil blive, specielt mellem de mange Alborg-joller på kapsejlsdagen, for slet ikke at tale om når hver især ordentlig må spytte i nærerne for at banke modstanderne i *kaproning*. — Og selve lejren, det vil bestemt også blive en af de store oplevelser, hvor du for en gangs skyld vil opdage, at der er nu alligevel en hel del søspejdere i Danmark efterhånden — og så ligger søspejderne naturligvis i deres egen lejr — og den skal jo mindst sige sparto til »landkrabbernes«, for når I rigtig strænger jer an, så kan I mageligt hamle op med land-spejderne i deres opgaver også — det har vi set så tit. Og så skal alle fartøjerne ligge lunt i Grenå havn, når vi ikke bruger dem, naturligvis under fornøden opsig.

Når du har læst dette, er du sikkert så småt begyndt at overveje om det ikke for en enkelt gangs skyld vil være mindst lige så spændende at stryge den almindelige sommertur og tage med til korpslejren — og måske har du allerede bestemt dig — hvis ikke så gør det — tag med til Grenå — få hele troppen — alle fartøjerne med dertil — og vær med til at give dig selv et minde, som du vil tænke på med glæde, når du engang er blevet en gammel gubbe med langt skæg.

Skipper.

Korpslejrens udflugter

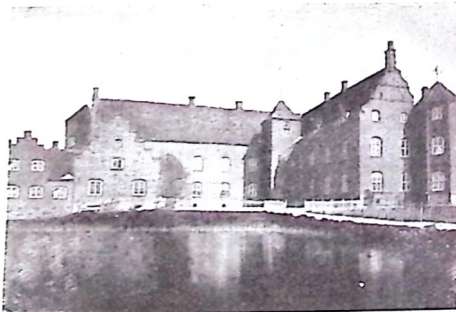
Til sommer når skoven bli'r rigtig grøn bli'r centrum i landet lejren ved vandet, — Grenålejren, på Djursland — næsen i Jyllands karakteristiske ansigt. Bag den høje klit, der giver os læ mod øst, og i læ af de lune plantager mod syd-vest og nord skal vi nyde livet og lytte til havets brus. Fra klittens top skal vi skue ud over det storladne hav, se bølgerne skylle ind over den kilometerlange, rene, hvide strand. — Mod syd vil vi se Katholms store skove rejse sig og langt bag havnen mod nord rejser sig Fornæs kæmpetop med fyret. — Jo omgivelserne er allright, så for den sags skyld behøver man måske ikke at tænke på mere, tiden skulle nok gå. Men — vi skal ikke desto mindre på udflugt. — Det har været et stort problem at få afgjort hvordan og hvorhen, for ønskerne sagde et og pengekonten noget andet, og for den sags skyld trafikmulighederne noget tredje. — Alle skal så vidt muligt på en udflugt — naturligvis kan de som ønsker det blive hjemme, og lokale troppe eller troppe fra de nærmest liggende områder har formentlig større lyst til at nyde livet ved stranden —, samme sted kan vi jo ikke alle komme. Det tillader de tilstedeværende beforskningsmidler ikke, så man får valget mellem et af to og for såvidt delingen bliver nogenlunde ligelig ved anmeldelsen til sin tid, skulle man kunne få sit ønske opfyldt. —

Rådhuset i Ebeltøft

Mols bjerge

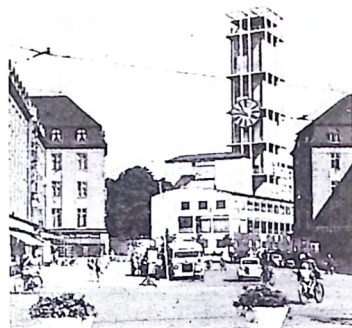
Katholm slot

1. bliver en tur til Mols' — vi kan vist uden overdivelse sige — verdensberømte hovedstad — Ebeltøft. Det er byen som helhed man skal se: De gamle huse, de krogede gader, de toppede brosten og så naturligvis det ældgamle rådhus, de siamesiske samlinger og Sigvald Rasmussens gård. At Sct. Georgs Gildet i byen på alle måder vil tage sig af gæsterne tilføjes for en fuldstændigheds skyld. —

2. bliver en tur til Århus med besøg i »Den gamle By«, Domkirken, Universitetet og evt. mere såfremt tiden tillader det. — Turistforeningen vil her stå for arrangementet, og har man lidt kendskab til byens initiativrige turistchef kan man trygt stole på, at turen ikke bliver kedelig.

Turene gennemføres mandag den 9. og tirsdag den 10. juli med halvdagen af lejren hver dag. —

Dette er, hvad der officielt kan tilbydes og præsteres, men, — vi har jo haft drømme om at føre jer alle på tur over »snuden«, hvor et utal af gamle, smukke, ærverdige

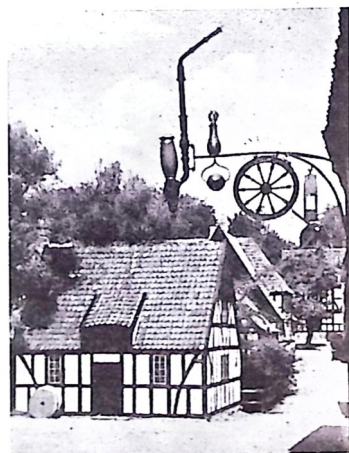

Århus rådhus.

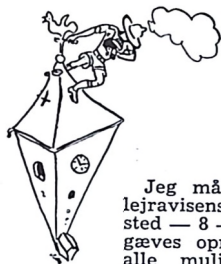
herregårde ligger: Katholm Ruugaard, Sostrup, Mejlgaard, Løvenholm, Høgholm, Bjørnholm, Gjesinggaard o. m. a., for ikke at tale om herregaardsmuseet »Gl. Estrup«, og den smukke gamle renæssancegaard »Rosenholm«, der ganske vist bebos af slægten Rosenkrantz, men nogle timer hver dag om sommeren er den tilgængelig for publikum.

Ja, og vi havde håbet på en tur til de skønne Mols bakker. — Det lod sig ikke gøre, men måske kommer I på vandrelejr før eller efter korpslejren og kan se jer omkring, måske kan I få nogle timer tilovers i lejren til en tur, i så fald kan I henvende jer på udflugtskontoret og vi skal hjælpe jer på godt vis kan med tilrettelæggelse og gennemførelse. —

Velkommen til Djursland

Fra den gamle by i Århus

Interview med lejraavisens redaktør

Jeg må se at finde lejraavisens redaktør et sted — 8 — otte — for-gæves opringninger til alle mulige steder i København! — Endelig den niende gang lykkedes det at finde Ole Müller, travlt optaget af forberedelser til korpsslejren.

»Davs, Ole! Hvordan går det? Er du snart klar?»

»Ja, alt i orden her — vi mangler kun papir!»

»Papir? Hvad vil I gøre uden papir?» »Det ordner sig«, svarer Ole med en vis frejdighed »vi kan jo altid bruge birkebark, ikke? Nå, du skal ikke være bange. Vi skaffer papir!, siger Jens. Og det gør vi!»

»Nå, men du må præsentere dig for Magasinets læsere!« »Præsenterer, nåh, ja — altså spejder i Odense i sin tid, og både da og siden har jeg moret mig dejligt, skrevet i aviser og blade, sådan noveller og den slags. Jeg havde engang held til at vinde en præmie, som hjalp mig et trip til Afrika.« »Åh, ha! Må jeg få et billede af dig på kamelryg?»

»Bare jeg har, jeg skal se.....«

»Du var med på Ermelunden i 46?« »Ja, der begyndte min skrivende løbebane. Jeg har altid haft presse på hjernen, og så hjælper det slet ikke spor, at man selv ved hvor stor en umulig man er til at stave. Jeg kunne heller ikke stave i 1946, da jeg med min trop deltog i korpsslejren på Ermelunds-sletten, men alligevel gav det et kraftigt gip i mig, da jeg for enden af en myldrende teltgade fik øje på lejraavisens halvrunde barak. »Om så himmel og jord skal sættes på den anden ende, så skal du være med i det der.« tænkte jeg og bortskød alle fæle erindringer om det g. jeg netop havde fået i karakter for min danske eksamensstil.»

»Jeg kan godt huske den sjove barak.«

»Ja, nu skal du høre!« Og så fortæller Ole:

»Hele barakkens facade var overklæbet med avisudklip, plakater og fotografier. Gennem den lille dør for mennesker ind og ud som bier ved kubens indgang. »Lejraavisens Redaktion« stod der malet med store blokbogstaver, og de »travle bier« bar armbind med ordet PRESSE påtrykt.

Magnetisk draget af dette mærkelige sted fulgte jeg strømmen og stod med et i selve redaktionslokalet, hvor telefoner kime, skrivemaskiner klappede, stemmer summende og alle så travle — lidt ophidsede og alligevel muntre ud. Her samledes alle oplysninger om hvad der foregik i og omkring lejren, og korpsets kunstnersjæle kappedes om at få deres produkter bragt ud til alle lejrens 8000 beboere.

Ved et stort bord midt i lokalet dukkede af og til et tomatrødt hoved op over papirdyngerne som en prægtig solopgang over alperne — men denne sol forsvandt næsten øjeblikkelig i tætte skyer, røgen fra en kæmpecigar. Det var chefredaktøren himself, en vaskeægte pressemand, som her bag sine telefoner og papirdynger holdt alle

trådene samlet. »Hva' vil du?« spurgte han hvast og sendte en hel kaskade cigarrøg ud mellem papirerne. »Jeg — øh — jeg vil gerne være med. Jeg skriver meget — hm — egenartede fristile — siger min lærer. Jeg synes det er sjovt at skrive.« — (bare ikke i skolen) tænkte jeg. Han mælte mig i eet blik — hvilket er nemt gjort, så slog han ud med hånden og sagde: »Gå ud og find noget at skrive om, og lad os så se, om vi kan bruge det.« »Den er i hopla,« sagde jeg. »Hvad er den?« spurgte han uforstående. »Jeg mener den er OK,« forklarede jeg. »Nå er den det — ja så.« mumlede han tænksomt.

»Men et sådant armbind må jeg bestemt ha'« sagde jeg. Som bekendt følges forfængelighed og ærgerrighed ad.

»Og hvorfor så det?« Samtalen syntes ikke at more ham videre.

»For så kan man komme ind alle de steder, man ellers ikke må komme.« Jeg syntes det var uhyre vigtigt med det armbind.

»Det kan der være noget om.« Sagde han, og forsvandt som en strålende solnedgang. Væk var han.

Og så fik jeg armbind — og syntes, at jeg havde vundet første omgang.

Jeg for ud i lejren, uden at ane, hvad jeg skulle skrive om, men endelig fik jeg en ide, der måske kunne bruges. Jeg lavede en artikelserie, som jeg kaldte »Lejrprofilen«. Den fortalte om de interessanteste spejderskæbner fra lejren, så enhver kunne lære dem at kende. Ofte måtte jeg anvende tolk, for skolekundskaerne slog ikke til overfor Marokkanere, Finner og Tsjekoslovaker, men det gik. Stoffet kunne bruges — jeg var antaget!

Så fulgte 7 spændende dage på stadig nyhedsjagt. Den store natøvelse — konkurrencen — og morsomme hverdagsbegivenheder. Det var en ny form for spejdersport. Vi skulle være falke, der med det skarpe falkeblik så begivenheden, slog ned og hentede den hjem til avisen i form af en artikel. Man skulle være overalt, og alt skulle rapporteres til ham, »solopgangen«.

»Og nu er det din tur,« siger jeg.

»Ja, nu er det mig, der skal sidde der bag papirdyngen — forhåbentlig bliver der også tid til selv at tage på lidt nyhedsjagt.

Og måske kommer der igen en spejder, der vil være med som for fem år siden. Jeg vil nok svare det samme, men jeg ryger ikke cigarrer:

Den er vel-nok i hopla!

Tegning af B.P.

JENS HVASS

Lejrchef — chef for Nørre-lyderne — spejder siden 1910 — indførte Gilwelltræningen. Koodohornsøbet 1932. — det store 7. landspatruljeturneringer og Jamboretterne.

OVE HOLM

Spejderchefen — Danmarks første patruljefører, ledede Jamboreen 1924 medlem af Spejderbevægelsens internationale komite. — Æres-høvding i indianerstammen «Sortefødderne».

THORKILD GLAD

Vicelejrchef — leder af spejderernes træning og korpsets spejderarbejde, medlem af korpsets forretningsudvalg. Tidligere TF i Maribo og København samt chef for Københavns nørre division.

FRITZ LERCHE

Leder af søspejderlejreren — chef for korpsets søspejdere — medlem af forretningsudvalget. — Tidligere TF for Hans Tausens trop.

AAGE HANSEN

Leder af korpslejreren konkurrencer. Chef for Århus spejderne, digter af mange spejdersange, leder af Århus Jamboretten 1950. Tidligere TF i Århus.

VIGGO MØRCH

Leder af korpslejreren udflugter, bank m. m. Divisionschef for Djurslands divisionen. Bankchef i flere Jamboreer.

LÆS

mere nyt om korpslejren

LEJRBALENE.

Jeg kan se på dig, at du allerede er begyndt at glæde dig til alt det, der skal ske i korpslejreren. Hver dag vil bringe nye oplevelser — der sker noget. Men når dagen går mod hæld, samles vi om bålet, synger os sammen, hygger os sammen, finder hverandre i morskab og i alvor — ganske som vi er vant til det, og som vi ved, det hører sig til, når vi spejdere er i lejr.

I Grenaa-lejren vil der blive tre store fælles lejrbål, nemlig torsdag den 5. juli, søndag den 8. juli og onsdag den 11. juli, og disse lejrbål skal naturligvis kunne sige sparto til alt, hvad der hidtil har været af store lejrbål.

Men hvad skal vi nu se og høre af underholdning denne gang? Ja, det står jo først og fremmest til dig, din patrulje eller måske din trop. Det er slet ikke for tidligt at begynde at lægge hovederne i blød for at finde og præstere det helt store sus, det, der får alle dine kammerater fra hele landet til at klappe, råbe og huje i begejstring, så teltene dånar ved lufttrykket og heksene farer med gnisterne mod himlen for også at kunne se, hvad der foregår.

Der skal ikke være nogen underholdnings-konkurrence, men vær ikke bange — du skal nok blive belønnet, hvis du laver noget godt. Der vil nemlig blive nedsat en bedømmelseskomite (fint ord, ikke —) bestående af 7 patruljeførere udvalgt over det ganske land, og de vil hver af de tre aftener give deres points for underholdningen, således at der ved hvert lejrbål gives en enkeltmandspræmie for bedste enkeltmandspræstation og en holdpræmie (hold — patrulje — trop eller division) for den bedste holdpræstation.

Det kunne jo også tænkes, at en eller anden har en god, lille sang, et råt eller lignende, som vi skal være med til allesammen, og som han meget gerne selv vil have lov til at dirigere — well, så skal han bestemt også have lov til at optræde som gæstedirigent og selv fremføre, hvad han måtte have på hjertet.

Et af lejrbålene vil uden tvivl blive ledet af William Hillcourt, nu en af de fremende skikkelser i amerikansk spejdersport, men en god dansk spejder, der før sin bortrejse til USA hed Vilhelm Bjerregaard og havde været tropsfører i Jylland

og København — han er sikkert fyldt med nye ideer og påhit.

Skulle du nu selv, din patrulje eller din trop være ganske blottet for ideer — det kan jo ske, selvom jeg vægrer mig ved at tro, at en god patrulje eller trop kan være ideforladt — så skriv bare til mig, det kunne jo være, jeg kunne hjælpe dig; jeg har med henblik på korpslejreren samlet en del stof, specielt fra England.

Og når du nu spekulerer på, hvad du vil vise os til sommer, så skal du ikke blot lægge vægt på at fremføre noget for øret — nej, lad os også en gang få nogle rigtig store shows for øjenlyst.

Hvis du har en ganske særlig ide, som egner sig og fortjener at blive kendt af alle ved bålet, og du ikke selv gør brug af den, så send mig et par ord derom med nærmere detaljer om dit forslag.

Et lejrbål er kun sjældent det rigtige sted til at lære nye sange (bortset naturligvis fra canons og lignende småting), og vi har derfor tænkt os en gang imellem i løbet af lejren, når det øvrige lejrprogram tillader det, at arrangere en lille sammenkomst midt på dagen for dem, der har lyst til en lille sang. Her kan vi måske så lære en og anden ny sang og kan derved forøge vort repertoire til bålet om aftenen.

Når du nu har gjort dig klar med hensyn til, hvad du, din patrulje eller din trop vil underholde os med til sommer, skriv det så til mig og anfør så mange enkeltheder som muligt, så kan du kan sikre dig en plads på programmet og samtidigt gøre det muligt at tilrettelægge alle tre bålaftener på den rigtige måde.

Og så til slut: Om søndagen slutter vi vort bål med et fakkeltog gennem Grenaa; derfor medbringer alle en fakkelt eller nødvendigt materiel til at lave en fakkelt af i lejren. Og det sidste lejrbål, om onsdagen, afsluttes med en kærteft; jeg kunne godt fortælle dig lidt herom, men jeg synes, det er noget, der skal ses, og den oplevelse skal du have til gode til sommer — derfor kun dette ene: tag hver et stearinlys med og helst et, der er lidt større og kraftigere end et julelys.

Nu venter jeg så mange breve med godt nyt. Min adresse er Elmegade 3, København N.

H. Valeur Fausbøll

UDENLANDSKE SPEJDERE I KORPSLEJREN.

2. Sønderborg trop og 2. Thisted trop har taget sig af de to tyske spejdertrupper, der deltagt i lejren. Fra Sverige er meddelt, at Växjö scoutkår kommer med en trop på 50 spejdere — det er Nykøbing F's frændetrop. En hollandsk trop har nu også anmodet, om at måtte deltagte.

TEGNER OG FOTOGRAF EFTERLYSE

Korpslejrns lejravis har et virkeligt spændende job til to af de deltagende spejdere. Vi skal bruge en god tegner og en god fotograf — gerne folk, der daglig beskæftiger sig med de ting, og som i hele lejrperioden — af deres trop — kan afses til at medvirke til lejravisens redaktion — et spejderarbejde, der tør siges at være noget ud over det almindelige.

Alttså: kan du tegne eller fotografere, og har du den rette gnist, så sæt dig hen og skriv til mig om det. Vedlæg et par prøver på dine færdigheder!

Ole Müller, Forhåbningsholms-
alle 7, København V.

KORPSLEJRENS MODELFlyVNING

Der er allerede kommet anmeldelser fra Chr. IV's Trop, Frederiksborg Trop, 1. Vesterbro, Bogen-
se, Asser Rig og Laksetropen og vi venter deltagelse fra flere tropper. Der er både svæveplaner og motordrevne modeller, bl. a.: FJ 6, Kalle 6, SV—HI, Olympia, Segel Scout, Kadet, Stinson, Roque, Wee Bipe, så der bliver rig lejlighed til at se de forskellige modellens ydeevne.

Hvorfor har du ikke meldt dig allerede med din model?

Det vil interessere os at se den så skriv derfor allerede i dag til

Sven Boldsen Grudtzmann

Pontoppidansgade 7

Randers (tlf. Randers 4217).

I England har de over 2000 »luftspejdere«. Luftspejdertrupper, der er tilstrækkelig dygtige får hjælp af R. A. F., de har adgang til RAF-stationer og hvis de er 1. kl. spejdere og har deres forældres tilladelse, kan de komme op at flyve som passagere. — Har du taget modelflyvermærket? Det kunne være morsomt i korpslejreren at samle alle, der har det duellighedstegn!

TAGE CARSTENSEN

Overdommer i lejrens konkurrencer. Var tidligere TF for 6. Vesterbro, og international sekretær. Nu næstformand i bestyrelsen og chef for bloddonorkorpset.

VAGN LUNDBY

Chef for lejrens kulturelle opgaver (lejravis, presse, radio, lejrball, film, udenlandske gæster osv). Chef for Sydsjællands distrikt. Tidligere TF i Roskilde.

ERIK ØSTERGAARD

Leder af lejrens administration. Lejrchef for Ermelandslejreren 1946, leder af korpsets administration, arrangør af flere landspatuljeturneringer m. m.

ISÆR FOR SKOV-MÆND!

BROOME CITY POST

„Etnografisk Selskab“ ekspedition forsvundet i junglen

BROOME CITY
Søndag 1. april 1951

I slutningen af december 1950 indlæb fra flyvevæbnets Nordvest Distrikt rapporter om, at observationsmaskinen havde observeret ikke tidligere kendte bopladser i skovene mellem Nordvest-kysten af Australien og The Great Land Desert.

Flyverne havde ikke kunnet lande, men var dykket så langt ned som muligt og var blevet modtaget med pileregn og boom-
regns — så meget havde de dog observeret, at de indfødtes hytter var af en ganske anden konstruktion end hidtil kendt.

På grundlag af disse observationer har »Etnografisk Selskab« udsendt en ekspedition, som i midsommeren (begyndelsen af februar) er afgået fra Broome.

Ekspeditionen bestod af 6 medlemmer, på nuværende tidspunkt er kun eet af disse vendt tilbage til Broome. Den hjemvendte (en ung videnskabsmand fra »University of Australia« ved navn Edmund Garey) var på grund af mishandlinger og strabadser død nær, og det har ikke været muligt

at få oplysninger om ekspeditionens skæbne

I sin febrervildelse har Garey sammenhengende talt om, at de gamle guldmindre, i den nordlige del af ørkenen, skulle være genåbnet af udlændinge, der søger uranium.

North West Territory efterretningstjeneste har derefter truffet bestemmelse om, at udsætnings-ekspeditioner skal udsendes i begyndelsen af vinteren (først i juli måned)

Disse ekspeditioners opgave skal være at eftersøge den forsvundne ekspedition, stedfaste bopladserne i ørskoven — prøve at opnå kontakt med de indfødte og endvidere skaffe oplysninger om, hvem det er, der har genåbnet minerne, og evt. hjemføre prøver af mineraler.

Chefen for efterretningstjenesten North West, Lew Peters udtaler, at ekspeditionerne vil blive blive udsendt i smågrupper på 2 mand, og at disse må være forberedt på alle eventualiteter, lige-
som de må være indstillet på at kunne klare sig på samme niveau, som den indfødte befolkning.

vet i Læder efter e
ter Anker Hansen.
Langeland, var ugli-
ghuset uden at væ-
vidashed.

Postvæs- Jubilæet

Som et Led i Fe-
det første danske I-
lum a. 1. April, i
drisen af det brun-
lilla Filamærke, har
rilet for Postvæse-
Festskrift under Tilt
Stamps of Denmark
posthistorisk Freer-
setik af de danske
Naar Værket kom-
maa det ses under
væsenets Forbindel-
Forfatterkabet er
overdraget den an-
kitekt J. Schmidt-Ø-
ragende Kender af
mærker, Schmidt-Ø-
bet Opgaven an på-
de, at Jubilæums-
en posthistorisk Ha-
marks Primærker fr
skillingsmærket op
Filatelist som Forf-
underligt, at Jubila-
faet en i øvrigt be-
tik Slagside, men i
Primærkers Histori-
det ogsaa blive en
den Kreds af Sami-
Studiet af de gamle
en Tidsskrift, der

EIVIND DRAIBY

Lejrens arkitekt — tidligere TF for 2. Århus, 1. Vesterbro og chef for Østerbro divisionen. Arkitekt for flere store lejre.

KAJ THUESEN

Arrangør af den store ter-
rænleg — bor i Århus, vir-
ker ved førertræningen. Ar-
rangør af mange store tur-
neringer og øvelser, tænder
ildbor på 30 sekunder.

SVEND RANVIG

Leder af den etnografiske
lejr. Redaktør for førernes
blad, »Spejdersport«. TF As-
ser Riggs trop i Sørd. Spe-
ciale: patruljesystemet.

ømt for

Grundlaget for den store skovmandstur i korpslejreren

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea”
af Torben Wolff.

EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

4. REJSEBREV

Udfør Mombasa, i marts 1951.

Ih, hvor er det varmt! Her i mit lukaf, der hører til et af de mere kølige på det gode skib Galathea, viser termometrets kviksløjse »kun« 32-33° — og så er det endda fugtig varme. Samtidig fortæller radioen om snefog og trafikvanskeligheder derhjemme, selv nu midt i marts. At skrive i denne hede er besværligt, først og fremmest fordi papiret bliver gennemblødt af sved, der taprende fra håndens inder side. Men også dette bliver en vane. Durban — modsætningsens by —

Vi skiltes sidste gang udenfor Durban, hovedstaden i Natal, et af landene under den sydafrikanske Union. Durban er en sjov blanding. I hovedgaden West Street og ude langs stranden ligger skyskraber ved skyskraber, lysreklamer flammer op og slukkes, her er elegante forretninger og en vældig trafik, hvori indgår de fiske ricks haws, tøjlede, lette vogne, der trækkes af en fantastisk påklædt neger, som — lykkelig over at tjene en daler — benar af sted med en fra den ene ende af byen til den anden. Og så denne anden ende, hvor man i Inderkvarteret (der er knapt 100.000 Indere, knapt 100.000 hvide og godt 100.000 sorte i Durban) følger sig hensat til det fjerne Østen med moské-agtige templer, træge gyder, hvor der forhandles alverdens ragelse og mørkhudede uddrugdelige Indere i alle aldre og alle grader af påklædning, fra ungerne pjaltede nøgenhed til de fornemme kvinders tæt tilhylede ophøjethed. Og endelig det larmende negermarked, trætpakket med mennesker, hvor dygtige håndværkere forarbejder de skønneste ting i perler og skind. Det lykkedes mig at opsøre en fin, gammel zulu-assegaj (spyd) og for gode ord

og betaling at erhverve et pragtfuldt zulu-skjold, som I sandsynligvis vil få at se i den etnografiske lejr i korpslejrten til sommer. Ja, Durban er modsætningsens by.

600 zuluer til Ngoma krigsdans.

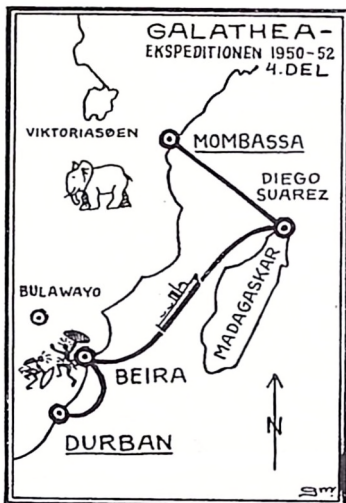
Men eet er at have assegajer eller zulu-skjold hængende på en væg hjemme eller på et museum, noget helt andet er at se dem båret af vildt udsende zuluer, der i et antal af knapt 600 gav en opvisning i Ngoma krigsdans en dag, mens vi lå i Durban.

Denne opvisning var arrangeret af et stort, privat hospital, der ønskede at fejre midler til at opføre et sanatorium for øjensygdomme, der er en svøb for Afrikas indfødsbefolkning.

Vi var af den danske konsul blevet inviteret til at overvære den, og optakten havde forresten været ganske forføjelig, idet Galatheas banjemester havde gået gennem skibet og efter — som sædvanligt, når noget skulle annonceres — at have påført i sin bådsmandspiibe, i fuldt alvor derefter havde udråbt: »Der stilles til krigsdans på båddeckket!« — Nå, selvfølgelig foregik dansen ikke her, men derimod på byens væddeløbsbane, og de konkurrerende hold ankom i noget så civiliseret som lastbiler; de repræsenterede forskellige store firmaer i Durban, hvor de var ansatte som arbejdere. Der findes mere end 100 sådanne hold i Durban, og dansene er for den afrikanske befolkning dernede en ligeså populær en sport som fodbold hjemme og, som vi skal se, ulige mere male-risk.

Efter et par flerstemmige sange fra et par fremragende negerkor præsteres de seks hold, der hvert hold består af 60-70 dansere og 30-40 klappere og tamtam trommehere. Under monoton sang og taktfast klappen kommer det første hold, anført af en ihenholtsort, muskuløs kæmpe. Hvilken farvepragt! På de sorte kroppe sidder kunstfærdige lændeklæder af leopardskind eller sort-hvidt oksekind, ensartet indenfor samme hold, på arme og ben bærer de en eller flere duske af langhåret, hvidt skind, et hold har på hovedet en vældig fjerhætte af strudsefjer, et andet en hel krone af skind, et tredje duske af kalkunfjer o.s.v. Alle danserne har i den ene hånd en skindprydet dansestav og i den anden det typiske ovale skjold af oksekind (se billedet).

Kort efter præstationen begynder det første hold at danse. Den enkle musik leveres af nogle tam-tam'er og af klapperne, der banker tynde træplader mod hinanden og samtidig med monoton stemme frembringer en ejendommelig hæns sang, lige som gennem næsen. Foran dem står dobbelttrækken af de pragtfuldt klædte dansere, hvis bevægelser med arme, ben og krop bliver heftigere og heftigere. Dansen udføres med næsten usigelig ensartethed, og efterhånden er det, som om den enkelte danser går op i en højere enhed, og man får det samme betagende indtryk af takt og massevirkning, som en tropperevy eller et stort gymnastikhold kan give. Foran denne farverige mur af sorte mænd danser lederen, hvis stampen med benene, huggen med zuluskjoldet og vriddinger og bukker af kroppen overgår dansernes i smidighed og vildskab. Et af holdene har desuden en masket danser, der med den vildt stirrende negertræmaske for ansigtet udfører de sælsom-

Zulu-dans i Durban.

meste bevægelser, med opret krop men med bøjede knæ, stadig i takt til musikken.

Så har de seks hold været fremme, og det sidste har, ligesom de andre, næsten måttet »smides« ud — de var dårligt nok til at stoppe! Efter en kort pause meddelte navnet på det vindende hold, der sejrstolt danser ind igen. Durban's borgmester overrækker præmien, et stort flot sølvskjold, hans tale oversættes til zulu, og holdets leder siger forlegent et par ord som tak.

Selv om krigsbanen som disse ikke burde ses på en galopbane i en storby, men derimod på en fjern danseplads i den afrikanske urskov, var vi dog enige om, at overværelsen af dette farverige og inciterende skuespil ville være et minde for livet for os alle.

De tre Durban-spejdere foran det store spil på Galathea.

Atter kontakt med sydafrikanske spejdere.

En dag, mens vi lå i Durban, kom tre af mine nye spejdevener fra Kapstaden (trospøreren og to spejdere fra den Durban-branch, der var på sommerlejr i Kapstaden, og som jeg traf der) om bord og fik forevist hele skibet; ikke mindst de to drenge spærrede øjnene op ved synet af de mærkelige fisk, krebsdyr m. m., som stod fremme i laboratoriet til forevisning for journalister og gæster.

Der findes ikke mindre end 52 troppe og flokke i Durban med forstæder; i hele Natal er der 2500 hvide spejdere og ulve, 2000 sorte, 1500 indiske og 300 »farvede« — det vil i denne forbindelse sige af sort-hvid afstamning. Flere af troppene er racemæssigt »blandede«, og alle tilhører de det samme korps, så spejderbevægelsen formår at bygge bro mellem de tre befolkningsgrupper — på trods af de stærke racefordele, der findes i Sydafrika i dag.

Hvordan arbejdet former sig på Galathea. Siden Durban har vi for alvor haft gang i fiskerierne. Som jeg fortalte i min første artikel, har vi et stort antal fiskereds-kaber her ombord, tilpasset efter bundens beskaffenhed og fiskeriets art. I vil sikkert bedst kunne få et indtryk af vort arbejde, hvis jeg fortæller lidt om, hvordan et trawl trækkes frem.

Lad os sige, at vi står for at skulle undersøge dyrelivet på 5000 m dybde. Vort ligeså store som dyre, registrerende ekkolod, der med yderste nøjagtighed på en strimmel specialpapir tegner en kurve over bundens udseende, fortæller, at vi har nået 4990 m, og at bunden er jævn, hvilket er meget vigtigt. For at vide noget om bundarten sender vi et såkaldt stødnet ned. (Vi kunne i stedet for have taget en prøve med bundhenteren og har igravt fornyligt slægt vor egen, tidligere satte verdensrekord med et par vellykkede bundprøver

på godt 5000 m). Støddoddet, der er formet som et tungt jernrør med et plasticrør inden i, skal ikke som bundhenteren tage dyret med op men en prop af bundaflejringerne på op til 1 m længde, indkapslet i plasticrøret. Derfor er det af afgørende betydning, at det sendes lodret ned, og både det — trods strøm og vind — at holde skibet stille, så den 5 km lange vire står lodret, og det at vide, om loddet er i bund, og man ikke har spølet for meget vire ud, er en vanskelig sag, der kræver erfaring og påpasselighed hos officerer og videnskabsmænd.

Alt går imidlertid vel, loddet kommer op — nu og da tomt, så vi har spildt et par kostbare timer — men denne gang med en fin prop af det hvidgule globigerina slam, som dækker havbunden på dette sted og består af døde kalkskaller af bittesmå organismen, der har levet ved overfladen. For det meste giver vi os derefter tid til at måle temperaturen ved bunden og i forskellige vandlag op til 1000 m over den — samt til at tage vandprøver dernedefra for at bestemme havvandet indhold af ilt, salt og fosfor i vort laboratorium. I disse områder ligger temperaturen i de dybder kun på godt 1° på grund af kolde, nordgående bundstrømme fra antarktis.

Vi ved nu noget om livsbetingelserne for dyrene dernede: evigt mørke, et tryk på 500 atmosfærer (!), 1° varme, en vis salt-holdighed og et vist indhold af ilt o. a. Så gøres der klar på agterdækket til udsætning af den største slædetrawl; den består af en 3 m bred, slædeformet jernramme, der holder et trekantet, ca. 10 m langt og temmelig finmasket net udspejlet. Nettet sættes i vandet, og vort vældige 10-tons spil går brummende igang. Vi kører alt, hvad vi ejer og har, 7½ km, vire ud, men beholder dog lige tampen ombord.

Efter godt tre timers forløb er udspejlingen afsluttet, spillet stoppes, og vi begynder at måle den vinkel, viren danner med havoverfladen. Med (næsten) ufejlbarlig sikkerhed fortæller denne vinkel os nemlig — i forbindelse med sindrigt udregnede kurver og anden mystik —, hvornår redskabet er i bund, når det trækkes med en bestemt fart, f. eks. 2 knob, over bunden. — Efter et par timer bjerges vinkelmåleren

samt et dynamometer til måling af trækkeket, spillet går igang igen, og alle afventer spændt det øjeblik, da nettet kan hales indenbords, og fansten hældes ud i baljer og flade bakker. Som oftest sætter vi der »gaber« over 20 m og derfor fanger flere af de hurtigere dyr som fisk og store rejer.

Dybhavets sælsomme dyreverden —

Og hvad har vi så ikke fanget af sære dyr! Det, der falder mest i øjnene, er selvfølgelig fiskene. Der findes indenfor adskillige fiskesfamilier specielle dybhavstyper, og for mange af disse gælder det, at hovedet er abnormt stort og med et vældigt gab, ofte forsynet med uhyggeligt lange og sylspidse tænder, samt at kroppen er ganske lille og løber ud i en lang, piskeformet hale. Der er også en tendens til enten meget store øjne, der skal kunne fange selv det svageste lys fra dybhavets mange lys frembringende organismer — eller stik modsat: øjnene reduceres eller forsvinder ganske, så det blinde dyr er helt afhængig af føle- og lugtesanserne. Enkelte af fiskene har været tudsfisk med lygte på næsen, men den var desværre slukket, når de kom ombord.

Så er der krebsdyrene! Højrede kæmperrejer af hummerstørrelse, der ser ud, som var de kogte og lige klar til middagsbordet, og netop i forgårs fik vi en pragtfuld, blå og rød dybvandsreje. Eller røde eremitkrebs, der lever i tomme sneglehuse, som altid er bevokset med en koloni af violette spanemoner; begge har fordel af samlivet, idet krebsen fanger føde, som også spanemonerne nyder godt af, og disse udbygger, når de vokser til, boligen og beskytter eremitkrebsen lige så godt som det oprindelige sneglehus, så den ikke behøver at holde flyttested og derved udsætte sig for at få den bløde bagkrop bidt af en forsulten fisk — eller en anden eremitkrebs. Eller der er piggede stankelbenskrabber, der kan spænde en halv meter med benene, eller dødningsgeblege troldhummer eller blinde tanglepper — ikke som derhjemme knapt 1 cm, men 10—12 cm lange!

Fortsættes side 63

SJÆLDNE DYR FRA DYBHAVET.

Føroven ses en lysere fisk med munden siddende på hovedets overside, (den runde plet er ikke øjet). Derunder en blind sort fisk med stærkt forlængede finstærler. Til venstre ermitkrebs med koloni af struttende spanemoner, midt i en blind troldhummer og til højre en velvoksen reje (sml. tændstikræksen).

ULVE SIDERNE

Sporfinder hjælper dig med duelighedstegnet

Vi er nu kommet så langt hen på foråret, at det er muligt at drive udendørs idræt af enhver art, og det er derfor en god ide at begynde at træne til duelighedstegnet

Atlet

Kravene er for ulveunger mellem 8 og 10 år:

- 1) løbe 60 m på 12 sekunder.
- 2) springe 80 cm i højden.
- 3) springe 1,50 m i længden.
- 4) kaste en massiv bold 25 m.
- 5) være flink til at gribe en bold.
- 6) kunne en af følgende tre ting:

- a. stå på hænder, el.
- b. vende mølle, el.
- c. slå hovedspring.

Kravene er for ulveunger mellem 10 og 12 år:

- 1) løbe 60 m på 11 sekunder.
- 2) springe 85 cm i højden.
- 3) springe 2 m i længden.
- 4) kaste en massiv bold 30 m.
- 5) og 6) er som ovenfor.

Der er kun en måde, hvorpå man kan klare alle disse krav, og det er ganske simpelt at øve sig og øve sig uden at give tabt. Træn sammen med nogle kammerater — man gør sig nemlig betydelig mere umage og anstrengelse, når man har nogen at konkurrere med, og du skal se, at det snart vil lykkes dig at løbe de 60 m på den fastsatte tid.

Når du træner i springene, så find et hensigtsmæssigt sted, hvor du ikke slår dig i nedspringet. Det skal helst være et sted med sand eller blød jord. Husk også at sætte godt af efter tilløbet og at løfte knæene højt — på denne måde bliver springene bedst. Når du skal lande på jorden efter længdespringet, må du huske at kaste fødderne godt fremad, men samtidig må du passe på, at du ikke falder bagover og ødelægger dit måske fine resultat. Ved højespring må du passe på ikke at springe i for lang afstand fra snoren, og du må passe

på dine arme, så du ikke kommer til at rive snoren ned, når du faktisk er kommet over den.

For at kunne kaste en bold langt er det nødvendigt, at man kaster den rigtigt. Den arm, som bruges til kastet, føres helt bagud, og vægten af kroppen lægges over på samme sides ben. Idet du kaster,

lægges vægten fremad og over på den anden fod, mens armen bøjes og hurtigt stødes frem, idet bolden slippes. Husk at føre hænderne tilbage mod kroppen, når du har grebet en bold — ellers springer den fra dig igen.

Kan du stå på hænder? Så er det sidste punkt jo let klarer, men jeg synes nu, at du også skulle øve dig f. eks. i hovedspring, for der er da ikke noget ved at tage et duelighedstegn på den letteste måde, synes du vel? Og desuden er det da rart at kunne så meget så muligt.

God jagt!
Spørfinder.

ALLE TOLV

Følgende to raske ulve har taget alle tolv duelighedstegn:
BF Frede Iversen, Haslev flok og
Mysa, BF Arne Veldingh, 8. Odense flok,
Sct. Knuds flok.

VI. Panik i Skovby og Strandby.

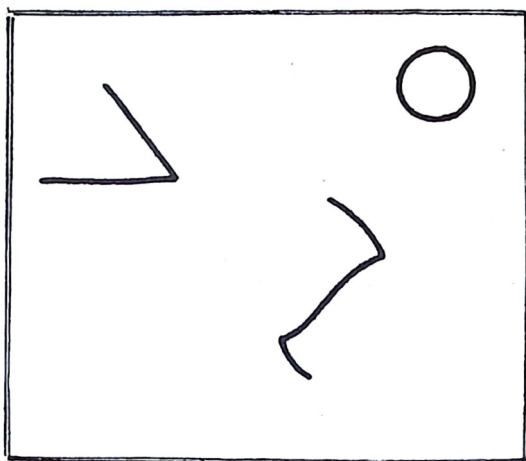
I en gammel, fugtig kælder under et nedstyrtet hus var »blå bande« fra Skovby og »grøn bande« fra Strandby forsamlet. Forhandlingerne var afsluttede og en fredspagt skrevet under af samtlige ulveunger. Alle havde de skåret sig i armen for med blod at underskrive pagten.

Det gjorde ondt, men øjeblikkets alvor drev dem....

Ude ved Kirkeskoven havde radioingeniør Poulsen sit laboratorium. Gennem mange år havde han puslet med sin amatørsender, der kunne sende på enhver bølgelængde og dække ethvert nærmere angivet stykke land. Fredeligt havde han afsluttet sin konstruktion uden at tænke på den fære, men denne lurede. Gennem 4 uger havde 4 ulveunger udspioneret hans arbejde med radioen og hans samtaler med sin kone.....

I dag var tiden inde for de 4 ulveunger. Nu vidste de, hvordan de skulle lade Poulsens radiosender udsende på »Danmarks radios styrke, således at den dækkede såvel Strandby som Skovby. »Spjæte« fra grøn, havde længe øvet sig på at tale med spekerstemme. Ikke så snart var Poulsen sammen med sin kone gået på eftermiddagstur i Kirkeskoven, før de 4 ulveunger stod ved radiosenderen i Poulsens hjem: det var en smal sag, da vinduerne stod åbne. Man drejede på kontakten, flyttede på skiver og visere. — Nu var øjeblikket der. Spjæte trådte til mikrofonen og sagde med alvorlig stemme: »Vi bringer en meddelelse fra skoledirektionen: I anledning af forårets komme har alle skoleelever fri fra skole i morgen.« — Nu var det sket. Hastigt satte man viserne og kontakterne på plads. Alt kom i orden igen. Man sprang ud af vinduet, og hver gik til sit. Det var med spændte følelser, man kom hjem til forældrene. Intet ville komme frem om gerningsmændene til den mystiske udsendelse. Unionen »blå-grøn« havde lovet tavshed.....

Noget nervøs kom Egeren hjem denne eftermiddag, men alt gik godt. Hans mor kom styrtende ud til ham og fortalte, at der midt i en eftermiddagskoncert var blevet afbrudt i radioen for at meddele, at skoleeleverne næste dag havde fri fra skole. Egeren kunne ikke helt dele sin mors glæde, omend han morede sig over situationen. Nu måtte m.c.r. altså gennemføre den plan, man havde lagt. Både i Skovby og Strandby blev der glæde, ikke mindst blandt lærerne, der således uventet fik en dejlig fridag foråret midt i den smukke forårstid, men selvfølgelig var man forbavset; det var aldrig sket før, at man således pludselig afbrød en udsendelse af en kedelig koncert for at give skolerne forårs-

Tegneopgave for ulve

I rammen her ser du nogle streger — begyndelsen til en tegning. Hvem kan fuldføre tegningen og få det morsomste billede ud af denne begyndelse? Stregerne må ikke forandres eller flyttes, men det er ligegyldigt, hvad der op eller ned på tegningen. Du behøver heller ikke at klippe stykket ud af ulvesiderne, men må gerne kalkere det over på et andet stykke papir. Og du må gerne lade tegningen gå lidt ud over rammen. Du behøver ikke at tegne for meget — jo enklere tegningen er desto bedre.

Ja, så kan du vist godt gå i gang. Send dit forslag til DDS, Fiolstræde 19, København K inden den 20. maj og skriv »Tegning« uden på konvolutten. De bedste forslag præmieres.

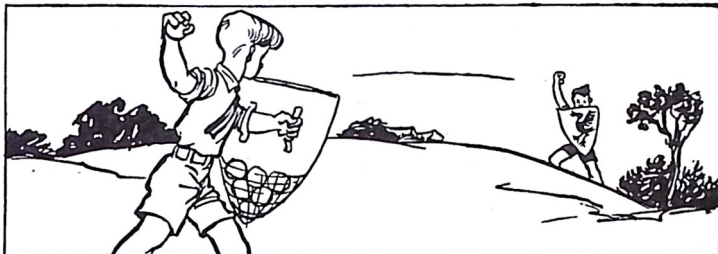

frl. Skolebørnene var henrykte, men som glæden bredte sig blandt skolebørn i almindelighed, var der nogle, der indvendig blev flove, og det var ulvene fra blå og grøn....

Samme aften holdt »grøn« og »blå« møde i den gamle ruin. Ærlig talt, radioudsendelsen havde været morsom, men man havde en underlig smag i munden over, at det var gået så godt. Det havde man ikke ventet, og man havde egentlig ikke tænkt over følgerne. I dem alle lurede også dette: Kunne man lave sådanne gode streger, når man var ulveunger med liv og sjæl? De var klare over, at de alle var lige meget skyld i radioudsendelsen, men skulle man prøve at gøre det godt igen? Det ville sikkert være en flov historie! Tilfældet hjalp dem. En stor, flot bil standsede ud for ruinen, det var radiopollittet; Drengene kendte dem på deres fiske emblem. Nu tog man en beslutning. Man råbte halløj til pollittet og skyndte sig hen til dem. Egnen gjorde sig til ordføjer, stammende og forlegent fortalte han, hvad de havde gjort. Men det mærkelige skete, at radiopollittet egentlig ikke blev vredt, men derimod meget ivrige efter at høre nærmere om den kraftige amatør-sender. Ulveungerne måtte føre pollittet hen til ingeniør Poulsens villa og laboratorium. Efter at have taget et kort overblik over villaen, sendte man bud til Skovby efter den stedlige politibetjent, hvorpå man besatte udgangene og alarmerede husets ejer, der ved synet af pollittet blev temmelig ubehagelig til mode. Han måtte sammen med sin kone følge med til Skovbys arrest for snart efter at blive underkastet et skarpt krydsforhør.

Det viste sig, at den »fredelige« radiingeniør, som drengene havde opdaget, og som ingen andre i byen anede hvem var, var en spion fra et fremmed land, der dels holdt øje med fjerden og de skibe, der sejlede der, og dels fra dette fredelige sted skulle sende agitationstaler ud og derved overdrive generende radioudsendelser, der ikke passede i det fremmede lands interesser. Det viste sig, at radioen kunne sætte ind på ethvert lands sendeområde og på vedkommende lands senderstyrke.

Men denne gode opdagelse kunne jo ikke bortforklare, at visse ulveunger havde prøvet på at narre 2 gode byer. Byens politi kom selvfølgelig til at tænke på det-

Her kan du se en anden boldleg.

Du kan sikkert nemt lave et skjold som det på tegningen — og så gå i gang!

te. Efter at have holdt en tordentale til ulveungerne og efter at have pålagt dem allerede samme aften ved hjælp af deres ulvekammerater fra Skovby og Strandby flok at bringe besked rundt til alle skoleelever indenfor det område, radioudsendelsen havde dækket, at skolefridagen var en misforståelse og at man tvært imod skulle kunne sine lektier særlig godt den næste dag, sluttede politimesteren dog med at fortælle unionen, at de ved deres, egentlig i dette tilfælde, meget slæmme opførsel var kommet til at gøre Danmark en meget stor tjeneste. Desuden havde drengene jo selv forsøgt at gøre ugeringen god ved frivillig at melde sig til radiopollittet, de måtte derfor vente at modtage en duobr i nær fremtid. Een ting måtte unionen love, nemlig aldrig at røbe noget om den mystiske sender, da alt for store interesser stod på spil. Pollittet lovede til gengæld ikke at røbe over for skolerne, hvem der havde arrangeret den uventede fridag. Således endte alt godt. Kun een kendes, som ærgrede sig, og det var adjunkt P. berris, han havde glædet sig til at forårsage sin have på den uventede fridag.

Peter Tini.

(Næste gang tager »blå« på weekendlejr).

I august samles 15 000 spejdere fra alverdens lande til lejr i Østrig. Her kan du se nogle østrigske drenge i deres nationaldragter.

KORPSET RUNDT

ALBORG KOLONNE ALARMERER OVER 200 SPEJDERE PÅ 45 MINUTTER.

Med henblik på kolonnens årlige katastrofeøvelse var Aalborg troppe den sidste uge i februar i alarmberedskab. Den foregående uge havde nogle af troppene været til instruktion og uddannelse som hjælpemandskab for politiet, brandvæsenet og Falck og en enkelt trop havde fra røde kors lånt bæremateriel.

26. februar sker der sabotage på Eternitfabrikken, og kl. 18.15 alarmerer politiet spejderne, der styrer af sted fra aftensmaden, og inden kl. 19 er over 200 mand mødt på de forskellige stillesteder. I politi-, brand-, Falck- og privatbiler farer hjælperne til Eternitfabrikken, medens reserverne følger efter på cykel. Ved Eternitfabrikken finder man portneren bastet og bundet ved den telefon, hvorfra han har alarmeret politigården. Han bliver løst og forklarer, at 2-3 sabotører har overrumplet ham, efter at han har hørt eksplosioner ovre fra kedelhuset. Spej-

MÅNEDENS ORD

Tænk på frimærket, min søn, det holder fast til, det når målet!

derne spreder sig nu over det store fabrikketerræn, hvor politiet søger at komme til klarhed over, hvad der er sket. Et gammelt brændselslager er antændt, og brandvæsenet får hurtigt slangerne ud og forsøger at slukke ilden, men snart opdages en ny brand ved kedelhuset, og så må noget af materiellet slæbes derhen. Falckmandskabet må igang med at understøtte en sammenstyrtet indgang til kedelrummet, og ikke længe efter kommer der meddelelse om en nedstyrtet cementkværn i det gamle slemmeri, hvor en arbejder har fået sit ben under den 2 tons tunge kværnsten. Rundt omkring finder man nu tilskadekomne arbejdere, som bæres til behandling i et nødlazaret, som er oprettet i en nærliggende badminton-hal. Alle går til arbejdet med iver og hurtighed, og ordonnanserne farer frem og tilbage med meldinger til øvelsens hovedkvarter, der findes ved nødlazaret.

Da øvelsen er sluttet, samles alle i badminton-hallen, hvor fabriken byder på chokolade og kager, og det bliver delt ud af ulveførere, der også er alarmeret til øvelsen. Spejderne, især brandfolkene, er smurt til i ler og kridt efter øvelsen i det fedtede føre og fugtige vejr, men de mest snavsede er sikket dem, der har haft det mest interessant.

I december fortalte Ugle om hvordan man kunne bygge en patruljehytte. Her ser du et foto af en sådan hytte, bygget af Asser Rilsø's trop, Sorø.

JARLEN AF SHROPSHIRE ER DØD!

Da den trettende jarl af Shropshire var død, samledes i riddersalen ugedagen efter begravelsen hans 4 sønner og en del af den nærmeste familie. Den gamle hvidhårede sagfører Sullivan oplæste testamentet, der lød således:

Jeg, den 13th. jarl af Shropshire, besidder af godset Stokesay Castle nær Shrewsbury, efterkommer af den slægt, som i længst forgangne tid var den mægtigste og mest krigerske i Wales, erklærer nu, da jeg er med alle mine sansers fulde brug og i testators nærværelse, at den af mine sønner, Horace, Keith, Glenn eller Sam, som først kan finde frem til vor slægts hemmelige mødested og skatkammer skjult i tågernes kløft mellem Llanuwchllyn og Llanfyllin, som før alle andre sønner har gjort ved en slæghedsvidens død, han skal føre slægten videre til ære og berømmelse.

Dec. 27. 1950.

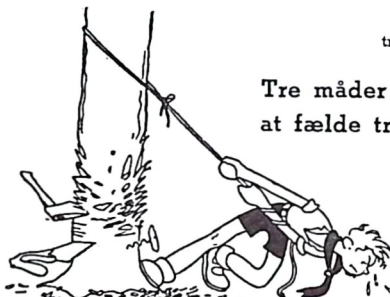
Arthur

13th. Earl of Shropshire
P. O. Sullivan, Sagfører.

Af optakten til en skattejagt, 1. Odense trop holdt først i februar.

—den dynamiske

— den omstændelige

Tre måder
at fælde træer på...

— den studipøse

NYE NAVNE TIL

TÆRES SIDEN

VÆBDE

Fruens Bøge trop:
PF Palle Thorup.
PF Willy Pedersen.
PA Knud Pedersen.
1. Skårup trop:
PF Alexander Pers.
1. Langsø trop:
PF Bent Bendixen.
SK Nikolaj Pedersen.
Hjalte trop, Roskilde:
PF Frans Löwschal.
PA Georg Saalback.
1. Ordrup trop:
Peter Bartsch.
Jørgen Warming.
Axel Slesbye.
Jørgen Bagge.

1. KL. SPEJDERE

1. Ordrup trop:
PA Jens Erik Brammer.
1. Birkerød trop:
SK Børge Larsen.
SK Preben Salén.
3. Odense trop:
PF Leo Jensen.
Kaj Jørgensen.
1. Nyboder trop:
PF Benny Bidstrup.

RIDDERE

1. Ordrup trop:
PA Jens Erik Brammer.
1. Vesterbro trop:
SK H. Sander Andersen.
1. Birkerød trop:
SK Børge Larsen.
6. Godthåb trop:
SP Finn Larsen.

VANDRINGER

60 km.
Narre Nebel trop:
PA Ove Jørgensen.
SP Torben Schmidt.
SP Jørgen Søndergaard.
1. Grøndalsvænge trop:
PF Jørgen Nielsen.
Hans P. Pedersen.
100 km.
Hjalte trop, Roskilde:
PF Frans Löwschal.
SK Per Lillelund.

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

FEDTFÆLDEN.

1. Randers' blad beretter om mandetur: »Månen er ved at stå op. Svagt kan den skimtes gennem skyerne. Bag os er horisonten endnu oplyst af lysene i Randers. Det er et af de mange smukke syn fra den by, vi har kæret. Stadig går vi langsomt og forsigtigt videre. Flere gange glider jeg, strammer musklerne og kommer igen på ret køl. Vejen er islagt og meget ujævn. Det er januar, nærmere betegnet 2. lørdag. Spejderne fra 1. Randers er på tur; mens andre drenge og unge mennesker hygger sig, eller nærmere keder sig indendørs, går vi støt mod det mål, vi har sat os.»

FREDERIKSHAVNERNE BYGGER HYTTE.

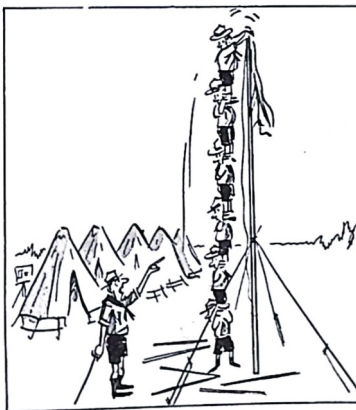
Fra sommerferiens begyndelse til december har de to frederikshavnske troppe i godt samarbejde bygget en dejlig hytte til tropslokaler.

Under ledelse af et par spejderforældre og tropsførere har man flyttet en barak fra Knivholt flyveplads helt ind i byen på en grund, som byen har lånt ud på meget favorable vilkår. Grunden, der er indhegnet, skal beplantes. Der er to store lyse lokaler på 35 m², velisolerede med kakkelovne og elektrisk lys. Væggen mellem lokalene kan fjernes, så man har et stort rum til fester o. l. Gælden på hytten er 1200 kr. Den står spejderne i ca. 4000 kr. og er vurderet til 10700 kr. Spejderne og alle deres gode hjælpere har taget et godt tag her.

KAN DU LÆSE FÆRØISK?

Fra tropsbladet »Glæman« udgivet af Skótalið Fløtt, Færøerne plukker vi følgende uddrag:

Eitt skótablað eigur eins og onnur bløð at vera fjøllbroytt, og tað verður tað bert, um allir skriva i tað. Eins og liðfundir og lið: ferðir skulu savna skótarnar saman, so teir kenna seg i eina heild, so skal »Glæman« við at bera tíðingir um hesar fyrirtekur, vera tað bandið sum røkkir til hvønn tann einasta skóta, heima og burtur, og heldur vaki i okkum ansni fyrri skótatørsluni og Liðnum FLØTT.

»Har jeg ikke lært jer en anden måde, at ordne den ting på!«

The Scouter

GALATHEA fortsat fra side 59

Til de almindeligste og mest farvestrålende dybhavsdyr hører de store, slaskede søpølser, violette, røde, blå og gule. Der er tit en vrimmel af orme og sø- og slangestjerner med op, men derimod ret få snegle og muslinger.

Mozambique og Madagascar.

Vi må for denne gang lade dette være nok og til slut kortligt omtale de to byer, vi har besøgt siden Durban. For at få olie, løb vi ind til en lille havn i portugisisk Østafrika eller Mozambique, Beira hedder den. Vi var der kun en enkenit dag, og det var rart til en afveksling at komme til en ganske lille plads, hvor udviklingen ikke er gået frem med syvmlleskridt som f. eks. i Durban, og hvor begrebet turister er aldeles ukendt.

Noget tilsvarende gælder til en vis grad Diego Suarez, som ligger omtrent på nordspidsen af den store ø Madagascar, der jo er en fransk koloni. Byen ligger smukt i en stor bugt mellem grønne bakker men er frygteligt forfalden og forsmået. Men den har charme som alle franske byer, det være sig i Europa eller Afrika, og de der-værende franskmænds gæstfrihed var enestående.

Her i Diego så jeg for første gang rigtige koralrev, som jeg skal berette nærmere om i mit næste brev til Magasinet. Også et par jagtture efter fugle til zoologisk museums samlinger fik vi tid til. Inden vi — under hornmusik fra et stort orkester på kaden — forlod det gæstfri Madagascar, medbragte et skønsomt udvalg af dens særprægede dyreverden til Zoologisk have i København: tre allerkræreste, langhalede halvaber, fire krokodiller (den største dog kun 1 m lang!), to landskildpadder, halvanden gang så store som en meget hårdtpumpet fodbold, to vistnok uskedelige slanger og endelig en halv snes kameleoner, de største op til 40 cm lange, indfanget med mandsmød og håndkraft!

Nu nærmer denne Noahs ark sig Mombasa i Kenya, vor sidste anløbsplads i det sorte Afrika, hvorfra hele menageriet skal hjem med fly. Fra Mombasa går det mod Østens fagre riger, i første omgang palme- og koralhellerne Seychellerne og the- og bjergene Ceylon, hvorfra i næste gang vil høre n. fra denne eventyrlige rejse.

tw

SPEJDERBUKSER og SPEJDERBUKSER

er to ting — der er nemlig stor forskel på fabrikationen og faconen — Vore spejderbukser er med rigtige indvendige lommer, som der kan være noget i, og lommerne er placeret således, at tingene ikke falder ud, hvis du står på hovedet. Der er en påsyet baglomme med klap og knap. Stoffet er en ekstra god og slidstærk kvalitet. Det er klogt at købe spejderbukser nu og det vil være en fordel at have et par ekstra bukser, når du skal i korpselejr. — Spejderbukser leveres i drap og marine.

Til spejdere:	livvidde	64	—	68	—	72	—	76	—	80	—	84	—	88	—	92
		9,45		10,65		12,50		13,50		18,25		19,75				
								16,75								

til ulveunger og søspejdere:

livvidde	60	—	62	—	64	—	66	—	68	—	70	—	72	—	74	—	76	—	80	—	84
	8,25		8,85		9,45		9,85		10,65		11,50		12,50		12,85		13,50		16,75		18,25

NYHEDER for ulveunger!

Ulvevindblusen — godkendt af ulveledelsen, mørkeblå poplin med 2 lommer kr. 37,75 - 38,75 - 39,75

Trench-coat — mørkeblå, længde 80 - 90 - 100 cm. dobb. bomulds-gabardine kr. 49,85 52,50 54,50

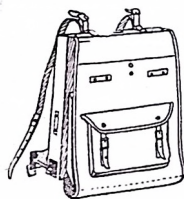
LEJRSKJORTER

Skotsteknede, svær kvalitet med lommer

6 år	8 år	10 år	12 år	14 år	16 år	voksne
15,85	16,50	17,25	17,85	18,25	18,85	23,50

Khakiskjorte

16,85	17,75	18,25	19,00	19,75	20,50	24,50
-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

JAMBOREE-MEIS

Nem at pakke — let at bære.

Spejdernes populæreste meis.

Fabrikeret af prima grå militærdug med indvendig solid finéramme. — Uopslidelige, kraftige skulder og støttejorde. Kantning og remme af ægte læder. — Udvendig lomme på låget.

Junior, 33×36 cm. . 45,00

Senior, 36×40 cm. . 52,00

BJERG-MEIS

En meis for hele livet. Stor og rummelig med 3 udvendige lommer samt indvendig lynlås-lomme i låget.

Rumindholdet kan reguleres med snore i siden. Fremstillet af prima grå militærdug. Stærke bæregjorde med filtskuldrebeskyttere. Remme og kantning af ægte læder. Ekstra solid udførelse med svære kobbernitler 86,00

— og så er der selvfølgelig spejdermeisen — der er godkendt af korpset — den koster 47,00 og med lomme 52,00, — rovermeisen koster 68,00. Disse meiser er reglementeret udstyr i mange troppe.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: Erik Jessen,
Troldehøj, Åbenrå.

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39

København K., tlf. PALM 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PALM 5711. Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.